

Kitömött angyal

Feljegyzések egy soha el nem készülő dokumentumfilmhez

„...a jövő archívumainak nincs más esélye, mint levonulni a föld alá”.

„...az űrült csavargó és az Idő angyali homokos naplopója ismeretlenül is lejegyzi itt ami talán még elmondandó a halált követő időszakban”.

„...ahol villanyozottan ébredünk a kómából saját lelkünk repülőgépeink bömbölése ébreszt fel a tető felett húznak el angyali bombákat jöttek ledobni a kórház megvilágosul képzelt falak beomlanak Ó csupacsont légiók egykettő ki innen Ó irgalmas csillagflitteres sokkja az örök háború beköszöntött Ó győzelem dobd le alsóruhádat szabadok vagyunk”.

Miért nem beszélsz hozzám, beszélj hozzám, nincs mit mondanom, látom rajtad, amióta az eszem tudom, látom rajtad, hogy nem mondd el, éppen azt hallgatod el, ami összeköt minket, mi köt össze minket, miért vagyunk mi összekötve, szerinted nem vagyunk összekötve, én szabad vagyok, az angyalokkal körözök a sziklák felett, arra várok, hogy leveds magad, minden este amikor felmegyek a legfelső szintre beállítani a tükröket, téged látok a tükrökben, bárcsak ne látnálak azokban a tükrökben, a tükröket pontosan kell beállítani, hogy együttállásuk a fényt tökéletesen szórja, hogy idetaláljanak a hajósok, igen, hogy idetaláljanak, vagy hogy tudják, mit kell elkerülniük, nem gondolod, igen, talán igazad van, igen, biztosan van, aki jó messzire elkerüli ezt a helyet, de nem azért, mintha tudná, mi van itt, akkor miért így mondd, miért, hogy jó messzire, mint ha tudná bárki is, mi van itt, miért, mi van itt, mi vagyunk itt, körözök a sziklák fölött az angyalokkal, te egy angyal vagy, arra várok, hogy leugorj a legfelső szintről, ugorj, vedd magad a sziklákra, loccsanjon ki az agyvelőd, láttam magam, ahogyan lezuhantam a legfelső szintről, láttam, ahogyan a sirályok csipegették az agyvelőm, nem a sirályok voltak, én voltam, te angyal vagy, az angyalok nem esznek agyvelőt.

Félrebeszélpsz, már megint félrebeszélpsz, kint vijjognak a sirályok, nézz a szemembe, mit látsz benne, magamat látom, ott körözök a sziklák fölött, a szemedben a sziklák, látom, hogy felmész a tükörket beállítani, a tükörökben engem látsz, téged látlak a szemedben, ahogyan rám gondolsz, ahogyan a tükörökben engem látsz és magadhoz nyúlsz, leugrasz a tükörszobából, le a sziklákra, szétloccsan az agyvelőd, ott körözök a sziklák fölött, az agyvelőd csipegetem, a szemedet csipegetem, mit látsz a szememben, magamat látom benned. Félrebeszélpsz, már megint félrebeszélpsz, mit mondjak, gyere velem, elmondom, gyere, felteszek egy lemezt, felteszem a Carmina Buranát, tedd fel a Carmina Buranát, de most már beszélj. Amióta az eszem tudom, az egész életem menekülés, mi elől menekülsz te, Elena, ki kényszerít téged, Elena, hogy menekülj, senki sem kényszerít, soha senki sem kényszerített arra, hogy meneküljek, nincs egy hely sem, ahonnan menekülhetnék, nincs egy hely, ahova menekülnék, csak a menekülés van, érted, nem értem, Elena, félrebeszélpsz. Tudod, azt nem tudom, soha nem is tudtam, nem is sejtem, honnan vettem a bátorságot, amikor téged először megközelítettelek, közel érzed magad hozzám, igen, közel érzem, még amikor gyerekek voltunk, és apánkról, akit sohasem láttunk, beszélgettünk, már akkor közel éreztem magam hozzád, de nem mertelek megközelíteni, sohasem mertelek megközelíteni, csak miután Triesztben először találkoztam apánkkal, te találkoztál Triesztben apánkkal, mikor találkoztál vele, rég volt, de azóta itt a sziklák fölött körözök, azóta körözök a sziklák fölött és várom, hogy leveds magad, hogy jóllakhassak, mivel akarsz jóllakni, Elena, a kiloccsanó agyvelőddel akarok jóllakni, te nem eszel agyvelőt, Elena, te angyal vagy.

Mindig azt éreztem, hogy nekem vagy ítélve, valamiért épp nekem, senkinek sem mondtam el ezt még apánkról, soha senkinek nem tudtam, nem is akartam elmondani, mit akarsz mondani apánkról, apánk fönt haldoklik, itt haldoklik fönt a szobában, meg fog halni, emlékszel, hogy gyerekkorunkban kitaláltuk, hogy néz ki, emlékszel, amikor anyánk azt hazudta, meghalt, most itt haldoklik fönt, meg fog halni, soha senkinek sem mertem elmondani, szégyelltem, amíg téged közelebről meg nem ismertelek, már rég nem szégyeltem, de sohasem mondtam el, mit nem mondtál el, Elena, beszélj, régebben mindig ha vetkőztem, a kezeit a bőrömhöz éreztem, ahogyan simogat, éreztem, ahogyan végigsimít a combomon a tenyere, ez volt az egyetlen, ami fel tudott pezsdíteni, mi pezsdít fel téged, Elena, mit szégyellsz, te angyal, évekig azt hittem, hogy halott, elhitted, amit anyánk mondott, azt hittem, hogy halott, és elképzeltam a kezét, elképzeltam, ahogy hozzáér a tenyere a bőrömhöz, de nem volt halott, anyánk hazudott, lehet, hogy nem hazudott, anyánk számára halott volt,

anyánk sem tudta, él-e, később, amikor megtalálták Ausztriában abban a táborban, akkor már mind azt hittük, hogy halott, és ő nem akart egy halott helyébe lépni, nem akart feltámadni, egyszerűen csak élni szeretett volna, felejteni és élni, de hogy tudott volna felejteni, ha egyszer mi már eltemettük, mi mindig a saját halálára emlékeztettük volna, ezért ment Amerikába, igen, azt hiszem, ezért, Amerikába ment élni, elfelejteni a saját halálát, elfelejteni azt, hogy eltemette a saját családjá, ezért nem akart minket látni soha, de ő sohasem az volt, mint akinek mi hittük, Amerikában aztán eltűnt, pedig egészen egyszerűen csak élt, csak számunkra tűnt el, az eltűnése ugyanaz volt mint a halála, de legalább tudtuk, hogy él, te tudtad, hogy él, biztos voltál abban, hogy él, abban sem voltam biztos, hogy meghalt, elképzeltem a kezeit, ahogyan hozzáér, tenyerével végigsimít a combomon. Mindig eszembe jutott, amikor vetkőztem, vettem le a tőle kapott ruhákat, milyen ruhákat kaptál tőle, Amerikából küldött ruhákat meg képeslapokat, milyen képeslapokat küldött, nekem sohasem küldött képeslapokat, sohasem ő írta őket, női kézírás volt mindegyiken, de az ő neve, talán sohasem érintette kezével ezeket a képeslapokat, miközben vettem le magamról a ruhákat, amiket ő küldött Amerikából, elképzeltem a kezeit a combomon, akár női selymes kezek.

A szerző a készülő kötet megírásakor NKA Ösztöndíjban részesült.